

עה. נוצר משבר נוסף, שמסתיים גם הוא בקול ענות חלושה.

יוני 88 - בחירת מועמדים לכנסת - לוי נגד שמיר

בבחירות לפאנל של תנועת-החרות מקבל לוי את המקום השישי, אחרי בנימין נתניהו, משה קצב, בני בגין, משה ארנס (כולם אנשי מחנה שמיר-ארנס) ואחרי אריאל שרון.

יולי 88 - בחירות לשביעיות - לוי עם שרון - נגד שמיר

מחנה לוי כורת ברית עם מחנה שרון לקר-את הבחירות לשביעיות. עם זאת מודיע לוי למחנה שמיר-ארנס כי יפוצץ את הבחירות

שלמה נקדימון, פרשן מדיני ופוליטי של עיתון ידיעות אחרונות: לא ניסיתי מעולם לחקור איך קובע דויד לוי את עמדותיו, אבל הוא אינו היחיד שנוקט לפעמים בדרכים המעוררות סימני-שאלה. אני אולי תמים, אבל אני נמנה עם אלה המאמינים לפוליטיקאי כשהוא אומר משהו, לכן אני לא אומר שלוי עשה מה שעשה בגלל כבודו.

יחד עם זה אני רואה בכל פוליטיקאי פרגמיטיסט, כלומר, כשהוא מגיע למצב שבו הוא מבין שאי אפשר להכניס את הראש לתוך החר, הוא מבין את דרכו. אני רוצה לתת לו ליהנות מהתחושה שוא לא עושה מה שהוא עושה משום שהוא הרפתקן פוליטי, או משום שהוא זועם הוא מוציא את זעמו. אין ספק שלכל אחד מהשלושה - לוי, שרון ומו-דעי - יש חשבון עם יצחק שמיר. שמיר טעה בכך שלא קיים קשר קבוע עם מי שנחשב מיספר 2 בתנועת-החרות, כלומר, לא יידע אותו לפני פירסום היוזמה.

יש עוד דבר: אחרי הבחירות האחרונות לכנסת לוי ושרון מצאו את עצמם כנגרלים ללא חיילים, ובהתלכדות הזאת שלהם הם הפכו לגורם מוביל בליכוד. הם מקבצים סביבם חיילים ומתחילים לחוש כמי שקיבלו עוצמה לידים. ועם זאת, כמו שאמרתי, כל פוליטיקאי הוא גם פרגמיטיסט, ולא ילך עם הראש בקיר.

אם לא ייבחר למקום הראשון בשביעיה הרא"שונה. הוא נבחר.

אוגוסט 88 - הצבעה על ה"לביא" - לוי עם שמיר וארנס

בהצבעה בממשלה על פרויקט ה"לביא" הצביעו 12 שרים נגד ה"לביא" ו-11 בעד, ביניהם: שמיר, ארנס, שרון ולוי.

דצמבר 88 - ממשלת האחדות עם שמיר

בהצבעה דרמאטית במרכז-הליכוד לאיי-שור ממשלת האחדות עם מפלגת-העבודה יוצא לוי באופן מופגן בעד אחדות עם המערך! "הצבעתכם הערב נגד ההצעה פיר-רושה שימשון, תמות נפשי עם פלישתים. זו תהיה התוצאה הפוליטית... אתם נתתם לראש-הממשלה את הסמכות לקבוע מי השי-רים ומה יהיו תפקידיהם..." יולי 88' ושבר החישובים - נץ קיצוני, עם שרון ומודעי נגד שמיר. איך הגלגל מסתובב לו?

יחסי המחנות בתוך תנועת-החרות. לוי לא נשאר חיוב. **5 במרס:** "... ואתה, האלגנט והאינטליגנטי, אומר על חבריך שאנחנו מאפיה? האם שקלת מה אתה גורם לתנועתך?" **7 במרס:** פגישה בין שמיר, לוי ושרון, במטרה להגיע להסכמה בקשר לבחירת המו-סדות בוועידה. לוי דורש יצוג של 50% במר-סדות, שרון דורש 20%. השלושה לא מגיעים להסכמה. **9 במרס:** פתיחה חגיגית של ועידת-

דן מרגלית, כתב פרלמנטרי ופרשן מדיני של עיתון הארץ: לדעתי דויד לוי מאוד מאוכזב ממעמדו הפוליטי בממשלה, בהשפעתו המ-צומצמת, מכך שמיר איננו משתף אותו, יכול להיות שהוא גם חושב שהיוזמה באמת מסוכנת. דויד לוי הוא אדם שצבר הרבה כוח, אבל לא מספיק. הוא מרגיש שהכוח נוזל לו מבין האצבעות. הוא ניסה לתת חבל ארוך לשמיר וניסה לקבל בתמורה מעמד מיוחד, שבו לא יאיים על שמיר. אבל שמיר לא עמד בשום הבטחה שנתן לו. לכן, כרגע, יש ללוי שתי אפשרויות: לשבת ולהמתין, ואז יש סכנה שהכוח יימס לו מבין האצבעות, או ללכת על כל הקופה. נראה לי ששמיר צריך למצוא גימיק אדיר כדי לגרום ללוי לשנות את טעמו.

אני דסה, העולם הזה

בדק"ג = הדג

כירות תנועת-החרות נגד נאומו של פרס בא"ם. ארנס ושמיר אינם נוכחים. לוי תומך ביוזמתו של שרון ואומר: "זכותו של עם ישראל על ארץ-ישראל היא בלעדית ואינה ניתנת לעירעור ויש להתנגד לכל שילטון זר בחלק כלשהו מארץ-ישראל המערבית." המשבר, אגב, הסתיים בשקט, עם שובו של פרס מארצות-הברית.

כזאת ליצור רושם כאילו אין אמון בראש-הממשלה בעודו שוהה בחו"ל. באותם ימים יש מאבק בתוך תנועת החרות על רקע בחירת אישים לתפקידים שונים. לוי מנסה לעשות שריר, אך נכנע לבסוף אל מול קואליציה של שמיר-שרון.

23 באוקטובר: דיון בממשלה בעיקר בנות נאומו של פרס בא"ם. ביחד עם שרי המערך, תומכים בפרס גם יצחק שמיר וארנס. מתנגדים לפרס: לוי, שרון, מודעי. הם טר-ענים שפרס חורג מקוויהיסוד של הממשלה. **25 באוקטובר:** שרון יוזם החלטה כמז-

מרס 87 - ועידת-חרות, המושב השני - לוי נגד שמיר

לוי מציע בחינת יחסי-הכוחות בתוך התנו-

מרס 86 ועידת חרות - לוי עם שרון נגד שמיר וארנס

ארנס משתמש בכיטוי "מאפיה" לתיאור

שיקולים מיפלגתיים

אריה נאור, מי שהיה מזכיר-הממשלה בזמן ממשלתו של מנחם בגין, מנסה להסביר את התנהגותו של דויד לוי: עד העניין האחרון היתה לדויד לוי עמדה יותר יזנית מאשר לשמיר. וגם כאשר הוא שיתף פעולה עם אריאל שרון במיקרים מסויימים, זה היה שיתוף-פעולה בתוך ה-מיפלגה, לא היתה לשיתוף הזה משמעות מדינית חיצונית, השינוף נבע משיקולים פוליטיים תוך-תנועתיים. השינוי האחרון, הפיכתו מיונה, כביכול, לנץ, נובע, ל-דעתי, משיקולים פוליטיים. השינוי חל על רקע מה שמ-כניס "יוזמת שמיר" ושהיא בעצם "יוזמת רבין". צריך להבין שהאידיאולוגיה היא תוצאה ממערכת נסי-בות בתוך המיפלגה, בתוך הליכוד. אני חושב שאילו שמיר היה מתייעץ עם לוי לפני שהעלה את היוזמה, יתכן שלוי היה מציע שינויים כאלה או אחרים, ויתכן שהחלק מהשינויים היו מתקבלים על דעתו של

שמיר, ואז יציאתו של לוי נגד התוכנית היתה נמנעת. לדעתי חלה רווייה ביחסים שבין לוי לשמיר. שמיר הבטיח ללוי לפחות שלוש פעמים, בהזדמנויות שונות, את מישרד-החוץ ואף פעם לא קיים את הבטחתו. לוי נוקט במשך שנים, לפחות 12 שנה, בעמדות יותר מתונות, ומתאוס חל מיפנה, לכן צריך להתייחס גם לנסי-בות שעל הרקע שלהן חל השינוי. למרות שהביקורת נובעת מנסיבות פוליטיות בתוך ה-מיפלגה, אני לא חושב שאפשר "לקנות" את לוי. זה גם לא עניין של "קנייה", אלא בניית אמון הדדי בינו לבין שמיר, ואני לא יודע אם ניתן לבנות את זה. אני לא רואה את לוי, מודעי ושרון עוזבים את הליכוד - אם התוכנית התקבל עליידי אש"ף בעזרת האמריקאים ותצא לדרך - אלא להיפך, אני רואה אותם מנסים להשי-טלט על הליכוד ולהדיח את שמיר.